

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **N. H. G.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupeného v řízení Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem v Ostravě, Stodolní 834/7, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 19.9.2013 č.j. MV-38091-4/SO-2013, ve věci povolení k trvalému pobytu,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou 9.10.2013 domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 5.2.2013 č.j. OAM-29500-6/TP-2012. Tímto rozhodnutím bylo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) zastaveno řízení o žalobcově žádosti o povolení k trvalému pobytu pro cizince narozeného na území České republiky.

Žalobce namítl v žalobě, že správní orgány porušily čl. 3, 9 a 10 Úmluvy o právech dítěte, aplikovaly právo naprosto formalisticky, takže žalobce, ačkoli splňuje hmotněprávní podmínky podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, byl zanechán bez pobytového oprávnění. Správní orgány porušily v řízení zákon č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), a to § 2 odst. 1, § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 2, 3 správního řádu. Správní orgány nesprávně interpretovaly § 88 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců: žalobce má za to, že jeho otec byl oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu žalobce, ačkoli se stal zákonným zástupcem žalobce až v prosinci 2011 (pozn. soudu: správně má být uvedeno 2012), neboť až tehdy řekla žalobcova matka žalobcovu otci, že mají společné dítě. Správní orgány prakticky nutí žalobce, aby vycestoval do Vietnamské socialistické republiky a tam žádal o oprávnění k pobytu v ČR. Žalobce nemohl nijak ovlivnit situaci způsobenou jeho nezodpovědnou matkou.

V doplnění žaloby ze dne 29.1.2014 žalobce zopakoval žalobní body a nově argumentoval zákonem č. 94/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o rodině), konkrétně § 50a, § 52 odst. 1 a § 31, z čehož dovodil, že žalobcovu otci vznikla rodičovská zodpovědnost k žalobci souhlasným prohlášením rodičů dne 17.12.2012, takže lhůta pro podání žádosti podle § 88 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců začala žalobcovu otci běžet až od vzniku jeho rodičovské zodpovědnosti. Dále nově poukázal na § 6 odst. 2 správního řádu a čl. 10 odst. 2 a čl. 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

U jednání žalobce doplnil pro informaci, že byl svěřen do výchovy otce rozhodnutím Okresního soudu v Olomouci, matka o něj neprojevuje žádný zájem.

Žalovaná ve vyjádření odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce se narodil dne X v Praze, jeho matka (státní občanka Vietnamské socialistické republiky) měla v té době (od r. 2008) povolení k trvalému pobytu v ČR. Dne 17.12.2012 bylo určeno otcovství k žalobci souhlasným prohlášením jeho rodičů. Dne 20.12.2012 podal žalobcův otec (státní občan Vietnamské socialistické republiky s povolením k trvalému pobytu v ČR) žádost ministerstvu vnitra o povolení trvalého pobytu žalobci s poukazem na §

88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a s tím, že až nyní byl zapsán jako otec do žalobcova rodného listu. Ministerstvo vnitra zastavilo řízení rozhodnutím ze dne 5.2.2013 s odůvodněním, že v zákonné lhůtě 60 dnů po žalobcově narození pobývala jeho matka na území ČR a nebyly shledány žádné důvody, které by jí bránily v podání žádosti. Žalobcovou zákonnou zástupkyní byla v rozhodné době pouze matka. Správnímu orgánu nelze přičítat k tíži následky neuspořádaného vztahu žalobcových rodičů. V odvolání uvedl žalobcův otec, že o synovi se dozvěděl až v prosinci 2012, a poukázal na to, že žalobce splňuje podmínky podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí zopakovala, že neshledala výjimku podle § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, když důvody pro ni musí existovat v době 60 dnů od narození žadatele a zároveň překážka bránící v podání žádosti v této lhůtě musí být na straně cizince, který má v této době právo jednat za žadatele. Správní orgány obou stupňů informovaly zároveň žalobce o možnosti podat novou žádost na zastupitelském úřadě.

Podle § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, narodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak.

Podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, pobývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, je povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nebo o udělení povolení k trvalému pobytu. V případě podání žádosti o povolení trvalého pobytu se pobyt narozeného cizince od okamžiku narození do právní moci rozhodnutí o této žádosti považuje za pobyt trvalý.

Podle § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, doba podle odstavce 1 se považuje za prodlouženou, pokud podání žádosti v této době zabránily důvody na vůli cizince nezávislé, do doby, než tyto důvody pominou. Cizinec je povinen důvody podle věty první neprodleně oznámit policii, pobývá-li na území na krátkodobé vízum, nebo ministerstvu, pobývá-li na území na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu.

Soud se ztotožňuje s argumentací správních orgánů, když za rozhodující ve věci považuje to, kdo byl zákonným zástupcem žalobce v době jednoznačně určené zákonem o pobytu cizinců, tedy v době 60 dnů po narození cizince. V daném případě to byla žalobcova matka, která však nesplnila svou povinnost podat žádost v zákonné lhůtě, ani později nežádala o výjimku podle § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že o dva roky později došlo k určení otcovství souhlasným prohlášením, tedy, že žalobci přibyl další zákonný zástupce, pak nemůže nic změnit na dosavadním průběhu věci. Důvody, které zabránily podání žádosti včas, se musí vázat jednak k době 60 dnů po narození cizince, a jednak k osobě zákonného zástupce, který byl oprávněn a povinen zastupovat cizince v této době 60 dnů po narození cizince. Tyto podmínky žalobcův otec nesplňuje.

Podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.

Ministerstvo vnitra tedy správně zastavilo řízení o žádosti podle shora uvedeného ustanovení, aniž by se zabývalo věcnou stránkou ve smyslu § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (tj. zda je žalobce nezletilý nebo zletilý nezaopatřený dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců). Takový postup je zcela v souladu se zákonem i s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 7. 2. 2013, čj. 7 As 193/2012-23). Krajský soud uzavírá, že správní orgány interpretovaly § 88 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců správně, jejich postup plně odpovídal zákonu o pobytu cizinců. Žalobce měl v rozhodné době zákonnou zástupkyni a není vinou správních orgánů, že tato nepožádala o povolení k trvalému pobytu pro svého syna v době 60 dnů po jeho narození ani nepožádala později o výjimku podle § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

Pokud jde o namítané porušení jednotlivých ustanovení správního řádu či článků Úmluvy o právech dítěte, v této části je žaloba pouze obecnou citací jednotlivých ustanovení, nikoli řádnými – konkrétními – žalobními body, proto se jimi soud nezabýval. Totéž platí i pro pasáže z doplnění žaloby, které navíc obsahuje i tvrzení uplatněná po uplynutí prekluzivní lhůty pro podání žaloby (srov. § 72 odst. 1, 4 s.ř.s.). Ani jinak samozřejmě pozitivní informace o tom, že se o žalobce řádně stará jeho otec, není relevantní z hlediska přezkumu napadeného rozhodnutí žalované.

Krajský soud tedy žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s..

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšné žalované nevznikly v řízení žádné náklady přesahující její běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 17. února 2016

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu